

Att bli pensionär

21 januari 1979 fyller Eva Andersson 65 år och går därmed i pension efter ett 50-årigt förvärvsarbete, varav 8 år på Kinnasand.

Red: Vad skall Du göra när Du är pensionär?

Eva: Då skall jag göra sådant som jag vill, men inte hunnit med tillräckligt

mycket tidigare tex läsa, resa och handarbete. Min man har varit pensionerad i 3 år nu och tillsammans med honom skall jag arbeta i vår trädgård. Många gånger när vädret varit som härligast har jag suttit här inne i fabriken, men framledes skall jag då vara i trädgården eller promenera i skogen. Jag vill inte planera för mycket utan hoppas mest på att få vara frisk.

Red: Kommer det att bli en svår omställning?

Eva: Eftersom jag har varit deltidspensionerad i två år blir övergången mycket lättare. Jag tycker man skall pensionera sig i tid och ge plats för de yngre som vill börja arbeta.

Naturligtvis kommer jag att sakna mina arbetskamrater, för vi har haft det väldigt trevligt tillsammans.

Red: Vad tycker Du är viktigt att man tänker på när man skall bli pensionär?

Eva: Man måste röra sig och inte bara sätta sig till och läsa eller virka utan också ge sig ut, både att träffa andra människor och röra sig i friska luften så mycket man kan.

Att vara pensionär

Judith och Frans Björklund har varit pensionärer sedan 1966. Båda har arbetat på Kinnasand, Judith i 50 år och Frans i 41 år. Judith vävde och Frans körde spannrämen.

Red: Frans, vad sysslar Du mest med?

Frans: Eftersom jag är vicevärd i huset har jag hand om trädgården och lite småreparationer i huset. Vi har sommarstuga i Istorp och den kräver också sin skötsel. Jag ger mig gärna ut på fiske och en annan hobby jag har är att knyta ryamar.

Red: Judith, vad har Du för intressen?

Judith: När Frans knyter ryor, målar jag porslin. Det är roligt att ha något att göra. Vi har gemensamt gjort många fler resor sedan vi slutade arbeta på fabriken och vi är med i pensionärsföreningen här i Kinna.

Red: Det måste ha skett många förändringar sedan Ni började på Kinnasand?

Frans: Vi var 3 man som körde spannrämen för hand och man kunde inte gå ifrån en enda minut. Det är mycket som är ombyggt och rationaliserat sedan dess. Jag minns mycket väl

första gången jag var på Kinnasand, och skulle besöka "mästarn". Han satt på ett kontor med en liten glugg i dörren. Först när jag sagt mitt ärende låstes dörren upp och jag fick gå in. Först tyckte jag att Kinnasand var en mörk och tråkig fabrik, men med tiden trivdes jag mycket bra.

Red: Var det en stor omställning att sluta arbetet?

Judith och Frans: Nej, man är inställd på att bli pensionerad så långt i förväg, så det kommer ju inte precis som någon överraskning. Har man intressen och hobbies så går tiden så fort och vi tycker vi har fullt upp att göra.